

2. paastonajan sunnuntai (Reminiscere) 4.3.2012

- Rukous ja usko/

eläkeläisten kirkkopyhä

Liturgia & saarna: Panu Partanen

Ehtoollisavustus: Martti Vuollo

Musiikki: Suvi Sievänen

Suntio: Seppo Soininen

'Kylläinen armon hylkää'

'Nälkäisimmän kutsuu hän aivan vierelleen'

Luuk. 7:36-50

Eräs fariseus kutsui Jeesuksen kotiinsa aterialle, ja hän meni sinne ja asettui ruokapöytään. Kaupungissa asui nainen, joka vietti syntistä elämää. Kun hän sai tietää, että Jeesus oli aterialla fariseuksen luona, hän tuli sinne mukanaan alabasteripullo, jossa oli tuoksuöljyä. Hän asettui Jeesuksen taakse tämän jalkojen luo ja itki. Kun Jeesuksen jalat kastuivat hänen kyynelistään, hän kuivasi ne hiuksillaan, suuteli niitä ja voiteli ne tuoksuöljyllä.

Fariseus, joka oli kutsunut Jeesuksen, näki sen ja ajatteli: "Jos tämä mies olisi profeetta, hän kyllä tietäisi, millainen nainen häneen koskee. Nainenhan on syntinen." Silloin Jeesus sanoi hänelle: "Simon, minulla on sinulle puhuttavaa." "Puhu vain, opettaja", fariseus vastasi.

"Oli kaksi miestä", sanoi Jeesus. "He olivat velkaa rahanlainaajalle, toinen viisisataa, toinen viisikymmentä denaaria. Kun heillä ei ollut millä maksaa, rahanlainaaja antoi molemmille velan anteeksi. Miten on, kumpi heistä nyt rakastaa häntä enemmän?" Simon vastasi: "Eiköhän se, joka sai enemmän anteeksi." "Aivan oikein", sanoi Jeesus. Hän kääntyi naiseen päin ja puhui Simonille: "Katso tätä naista. Kun tulin kotiisi, sinä et antanut vettä jalkojeni pesuun, mutta hän kasteli jalkani kyynelillään ja kuivasi ne hiuksillaan. Sinä et tervehtinyt minua suudelmalla, mutta hän on suudellut jalkojani siitä saakka kun tänne tulin. Sinä et voidellut päätäni öljyllä, mutta hän voiteli jalkani tuoksuöljyllä. Niinpä sanonkin sinulle: hän sai paljot syntinsä anteeksi, sen vuoksi hän rakasti paljon. Mutta joka saa anteeksi vähän, se myös rakastaa vähän." Ja hän sanoi naiselle: "Kaikki sinun syntisi on annettu anteeksi."

Pöytävieraat alkoivat ihmetellä: "Kuka tuo mies on? Hänhän antaa syntejäkin anteeksi." Mutta Jeesus sanoi naiselle: "Uskosi on pelastanut sinut. Mene rauhassa."

Tutussa virressä veisataan: "Ja nälkäisimmän kutsuu hän aivan vierelleen. Kylläinen armon hylkää, jää ulos yksikseen" (VK 452:2).

"Nälkäisimmän kutsuu hän aivan vierelleen. Kylläinen armon hylkää."

Juuri tästä asetelmasta on kyse päivän evankeliumissa. Syntinen nainen on armon ja anteeksiannon nälkäinen, Simon-fariseus on kylläinen omassa vanhurskaudessaan. Toinen päätyy Jeesuksen viereen, hänen jalkojensa juureen, toinen jää yksin omassa kodissaan, koska ei rakasta Jeesusta koko sydämestään. Toinen tunnustaa tarvitsevansa Vapahtajaa, toinen ei. Syntinen nainen tietää syntinsä, Simon-fariseus ei huomaa omiaan. Toiselle Jeesus kelpaa, toinen hänet hylkää.

"Kylläinen armon hylkää."

Tätä kohtaa olen usein miettinyt sananjulistajana. Olemmeko täällä hyvinvointi Suomessa niin kylläisiä, ettei armo ja anteeksianto kelpaa? Meitä on tänään täällä kirkossa todella mukavasti – kiitos siitä! – mutta miksi kirkonpenkit eivät täyty joka pyhä osoituksena siitä, että tarvitsemme jatkuvasti Jeesusta Kristusta? Miksei Herran ruokapöytään, anteeksiannon aterialle ole enemmän tunkua? Missä ovat ne, jotka kaikkein eniten tarvitsisivat vapautuksen sanaa? Missä on rakkaus Herraa kohtaan, se rakkaus josta puhuimme synnintunnustuksessa "niin kuin syntinen nainen sinua sydämestäni rakastaisin"?

Valitettavan moni, niin täällä Toivakassa, Jyväskylässä, Suomessa ja koko maailmassa, kokee etteivät he tarvitse sitä, mitä Jumala kirkossa jakaa: syntien anteeksiantamista. Jos on sokea omille synneilleen, niitä ei silloin tunnusteta ja sellaista mitä ei tunnusteta tarvitse pyytää anteeksi. Jos ei koe kantavansa syntitaakkaa, silloin ei tule vähääkään mieleen, että tuota kuormaa pitäisi mennä kirkkoon purkamaan. Kun ei ole mistään anteeksipyödettävää, ei synny rakkautta Jeesusta ja hänen kirkkoaan kohtaan: **"Mutta joka saa anteeksi vähän, se myös rakastaa vähän."**

Markkinatermein voisi sanoa, että kysynnän ja tarjonnan laki eivät tässä kohta. Jumalalla on tarjota yltäkyläisesti hyvää, armoa ja syntien anteeksiantamusta, mutta kysyntää on yllättävän vähän.

Päivän evankeliumin opetus on, että jokainen tarvitsee syntien anteeksiantamusta. Jumalaan nähden olemme kaikki velallisia. Onpa näkyvä velkakuorma sitten viisisataa tai viisikymmentä denaaria, kaikki on yhtä lailla velkaa, jota ei voi omin voimin maksaa. On vain yksi maksumies, Jeesus Kristus.

Jotta näkisimme omat puutteemme, ja erityisesti sen miten kipeästi Vapahtajaa tarvitsemme, kaipaamme puhetta tästä asiasta. Tarvitsemme sanan hoitoa, jota tämäkin saarna toivottavasti tarjoaa. Sana herättelee meidät omalta mukavuusalueeltamme peilin eteen tutkailemaan sydäntämme. Usein tuntuu karvaalta huomata vajavaisuutensa, mutta lopussa kiitos seisoo. Kun tietää miten paljon saa anteeksi, joka päivä, se herättää kiitollisuutta ja rakkautta Jumalaa kohtaan. Jeesus opettaa syntisestä naisesta: **"hän sai paljon syntinsä anteeksi, sen vuoksi hän rakasti paljon."**

Simon-fariseusta löytyy meistä jokaisesta. Emme huomaa omia puutteitamme. On helpompaa tuomita toinen kuin tarkata itseään. Näkyvät tekosynnit, kuten syntisen naisen elämäntapa, on helppo tuomita suoralta kädeltä synniksi. Mutta kuka tuomitsee yhtä lailla synniksi omavanhurskauden, toisten väheksymisen ja kylmäkiskoisuuden? Ihmisten silmissä näistä voi livahtaa karkuun muttei Jumalan. Kaikki nämä syntiä, josta ehdottomasti pitää tehdä parannusta.

"Nälkäisimmän kutsuu hän aivan vierelleen."

Jos hetki sitten valittelin sitä, ettei kysyntä ja tarjonta aina kohta kirkollisessa elämässä, niin onneksi käy toisinkin päin. Kun malttaa käydä sanankuulossa, oppii huomaamaan omat puutteensa. Syntyy sanannälkä. Tärkein tarve on saada ottaa vastaan syntien anteeksiantamus. Syntinen suorastaan juoksee sinne, missä tätä ravintoa jaetaan. On saatava kuulla Vapahtajan vapauttavat sanat: **"Kaikki sinun syntisi on annettu anteeksi."** Jeesuksen jalkojen juureen saamme tulla ehtoollispöydässä. Sieltä löydämme hänet. Onnittelen meitä kaikkia, että armon ja anteeksiannon nälkäisinä saamme tulla Jeesuksen viereen. Veisaamme ehtoollisvirrestä: "Jeesus, luona armopöydän sinut löydän, siinä mulla kyllin on. Siellä armo, rauha, ilo, siellä elo, sieltä löydän ravinnon." (VK 225:1).

Syntien anteeksiantamus herättää kiitoksen ja rakkauden Jumalaa kohtaan. Se otetaan vastaan uskolla. 'Vähän saatu anteeksi, vähän rakkautta'. **'Paljon saatu anteeksi, paljon rakkautta'**. Amen.